

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

**BESCHIKKING BETREFFENDE DE TOELAATBAARHEID
IN ADMINISTRATIEVE CASSATIE**

**nr. 16.781 van 16 juli 2026
in de zaak A. 247.711/VII-43.203**

In zake : XXXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Najate El Janati
 kantoor houdend te 4800 Verviers
 rue Lucien Defays 24-26
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de COMMISSARIS-GENERAAL VOOR DE VLUCHTELINGEN EN
DE STAATLOZEN

Het cassatieberoep, ingesteld op 23 maart 2026, strekt tot de cassatie
van arrest nr. 341.491 van 20 februari 2026 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Het dossier van de zaak is op 10 april 2026 aangekomen ter griffie.

Er is toepassing gemaakt van artikel 20 van de gecoördineerde wetten
op de Raad van State en van de artikelen 7 tot en met 11 van het koninklijk besluit van
30 november 2006 ‘tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State’.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen,
vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op
12 januari 1973.

Eerste middel

Eerste middelonderdeel

1. Artikel 12.1, a), van richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement
en de Raad van 13 december 2011 ‘inzake normen voor de erkenning van onderdanen van
derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een

uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking)', zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, luidt:

“Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1, onder D, van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de UNHCR. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn;”

Naar luid van artikel 55/2 van de wet van 15 december 1980 ‘betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen’ (hierna: vreemdelingenwet), zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, wordt een vreemdeling uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij (onder meer) valt onder artikel 1, D van het internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 (hierna: vluchtelingenverdrag).

Artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag bepaalt:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoger Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen. Wanneer deze bescherming of bijstand om welke redenen ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

2. Uit de voornoemde bepalingen volgt in essentie dat Palestijnen die bescherming of bijstand genieten van het *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* (hierna: UNRWA), uitgesloten worden van de vluchtelingenstatus doch dat zij, indien deze bescherming of bijstand buiten de invloed of onafhankelijk van de wil van de vreemdeling ophoudt, van rechtswege aanspraak kunnen maken op de vluchtelingenstatus.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft in zijn arrest van 17 juni 2010 in de zaak C-31/09, *Bolbol tegen Hongarije*, overwogen “dat de registratie bij

het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten”. Het Hof heeft vervolgens in dat arrest echter ook overwogen en op de desbetreffende prejudiciële vraag geantwoord dat een persoon, voor de toepassing van artikel 12.1, sub a, eerste volzin, van (thans) richtlijn 2011/95, bescherming of bijstand van een andere instelling van de Verenigde Naties dan de UNHCR geniet, “wanneer die persoon daadwerkelijk deze bescherming of bijstand heeft ingeroepen”. Zo ook heeft hetzelfde Hof in zijn arrest van 25 juli 2018 in de zaak C-585/16, *Alheto tegen Bulgarije*, op de in die zaak gestelde eerste prejudiciële vraag geantwoord dat artikel 12.1, a), van richtlijn 2011/95 aldus moet worden uitgelegd “dat de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door een persoon die bij de Organisatie van de Verenigde Naties voor Hulpverlening aan Palestijnse Vluchtelingen in het Nabije Oosten (UNRWA) is geregistreerd, onderzoek vereist naar de vraag of deze persoon daadwerkelijk bescherming of bijstand van deze organisatie geniet, op voorwaarde dat dit verzoek eerder niet is afgewezen op basis van een niet-ontvankelijkheidsgrond of een andere uitsluitingsgrond dan die welke is genoemd in artikel 12, lid 1, onder a), eerste volzin, van richtlijn 2011/95”. Uit deze rechtspraak blijkt alleszins dat ook bij de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat is ingediend door de houder van een UNRWA-registratiekaart, moet worden onderzocht of de betrokkene daadwerkelijk bescherming of bijstand van het UNRWA geniet.

Daarenboven heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 19 december 2012 in de zaak C-364/11, *El Kott tegen Hongarije*, geoordeeld dat, ingevolge het gebruik van de woorden “thans” en “genieten” (dit laatste in de tegenwoordige tijd) in de zinsnede “personen die thans hulp en bijstand genieten” in artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag, artikel 12.1, a), van richtlijn 2011/95 “aldus [moet] worden uitgelegd dat de in die bepaling neergelegde grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus niet alleen van toepassing is op de personen die thans de door het UNRWA verleende bijstand genieten, maar ook op diegenen die, zoals verzoekers in het hoofdgeding, die bijstand daadwerkelijk hebben genoten kort vóór het indienen van een asielverzoek in een lidstaat, voor zover die bijstand evenwel niet is opgehouden in de zin van de tweede volzin van datzelfde lid 1, sub a”. Het Hof komt tot deze conclusie na te hebben overwogen dat de voornoemde zinsnede van artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag “niet aldus [kan] worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin het UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen” en dat “anders [...] een asielzoeker in de zin van artikel 2, sub c, van richtlijn 2005/85, die zijn asielverzoek op het grondgebied van een van de

lidstaten indient en zich dus fysiek buiten de zone bevindt waarin het UNRWA werkzaam is, nooit onder de grond voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus van artikel 12, lid 1, sub a, van richtlijn 2004/83 [zou] kunnen vallen, wat een dergelijke uitsluitingsgrond elk nuttig effect zou ontnemen”.

3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen stelt in het bestreden arrest vast, hetgeen verzoekster niet betwist:

“Verzoekster verklaart te zijn geboren in de Verenigde Arabische Emiraten. Haar moeder bezit de Jordaanse nationaliteit en verzoeksters vader is een Palestijn afkomstig uit Libanon. Haar ouders verbleven sinds hun huwelijk in 2012, in de Verenigde Arabische Emiraten, dit op basis van het werk van haar vader. Verzoekster en haar broers konden gedurende hun hele jeugd eveneens in het land verblijven op basis van het werk van hun vader. Verzoekster bezocht ongeveer jaarlijks haar familie in Jordanië. Naast familie in Libanon en Jordanië, heeft verzoekster ook familie in België. Om de familie in België te bezoeken deed verzoeksters moeder voor haarzelf, verzoekster en haar broers een visumaanvraag voor België. Zij verkregen een visum. Op 22 december 2025 reisde verzoekster met haar moeder en broers naar België. Het beschermingsverzoek is gebaseerd op verzoeksters vrees dat haar verblijfsvergunning afhankelijk is van het werk van haar vader en aangezien haar vader zijn werk verloor, verzoekster niet kan terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten nu haar verblijfsvergunning werd geannuleerd bij haar vertrek uit de Verenigde Arabische Emiraten.”

Hij overweegt verder met betrekking tot de vaccinatie die verzoekster voorhoudt te hebben gekregen van het UNRWA in Libanon en de kopieën van de vaccinatieboekjes en attesten van het UNRWA die zij bij haar beroepschrift voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft gevoegd:

“Daarnaast kan verzoekster niet overtuigen waar zij in het verzoekschrift poneert dat zij thans alsnog zou aantonen daadwerkelijk bijstand van UNRWA te hebben genoten in Libanon, door het neerleggen van kopieën van vaccinatieboekjes.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat dit document slechts werd voorgelegd na confrontatie met een negatieve beslissing waarin uitdrukkelijk wordt gewezen op het ontbreken van enig overtuigend bewijs van daadwerkelijk genoten UNRWA-bijstand, en bijgevolg dus laattijdig wordt neergelegd. Verzoekster licht bovendien op geen enkele wijze toe welke concrete en verifieerbare stappen zij zou hebben ondernomen om deze documenten alsnog te bekomen, noch waarom deze stukken niet eerder konden worden voorgelegd. Dat de commissaris-generaal de beslissing diende op te schorten, zoals verzoekster in het verzoekschrift opwerpt, kan niet worden gevolgd. Te meer aangezien verzoeksters moeder op 21 januari 2025 wel andere stukken uit de Verenigde Arabische Emiraten kon nasturen.

Daarnaast merkt de Raad op dat de kopieën van het vaccinatieboekje niet werden voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling in de taal van de rechtspleging zoals voorzien in artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende

de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud ervan.

Ten overvloede wijst de Raad erop dat op basis van de leesbare Engelse vermeldingen en westerse datanotaties, hoogstens kan worden afgeleid dat in oktober en november 2013 bepaalde vaccinaties zouden zijn toegediend aan een persoon. Hierbij dient te worden benadrukt dat verzoekster geboren is in 2015, en dat bijgevolg op goede gronden kan worden vastgesteld dat de kopieën van de vaccinatieboekjes geen betrekking op verzoekster kunnen hebben. Deze stukken volstaan dan ook geenszins om aan te tonen dat verzoekster daadwerkelijk medische bijstand van UNRWA heeft genoten.

Bovendien gaat het slechts om kopieën, waarvan de authenticiteit niet kan worden nagegaan. In dit verband wijst de commissaris-generaal in haar nota met opmerkingen op het risico op fraude en corruptie met betrekking tot documenten afkomstig van internationale organisaties die actief zijn in Libanon, waaronder UNHCR, zoals blijkt uit publieke waarschuwingen van UNHCR Libanon zelf (waarvan de link naar de landeninformatie wordt opgenomen in de nota met opmerkingen van 9 februari 2026). Dit onderstreept des te meer het belang van het neerleggen van originele, authentieke en vertaalde documenten, die *in casu* echter niet voorliggen.

Gelet op het voorgaande, laten de voorgelegde stukken niet toe vast te stellen dat verzoekster effectief medische bijstand heeft ontvangen van UNRWA in Libanon, zoals vereist door artikel 1D van het Vluchtelingenverdrag.”

Verzoekster laat gelden dat haar met betrekking tot het bewijs dat zij “daadwerkelijk een beroep heeft gedaan” op de bijstand van het UNRWA “een onredelijke bewijsstandaard” wordt opgelegd. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die op grond van de voormelde vaststellingen niet aanneemt dat verzoekster met een redelijke mate van zekerheid het feit van vaccinatie en bijstand door het UNRWA in Libanon aantoon, legt verzoekster aldus geen onredelijke bewijslast op. Verder betwist verzoekster in wezen de in het bestreden arrest gemaakte beoordeling van de bewijswaarde van de bijgebrachte stukken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beoordeelt die bewijswaarde echter soeverein als feitenrechter en de Raad van State treedt als cassatierechter niet in de beoordeling van de zaak zelf.

Artikel 48/6, § 4, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, is niet geschonden vermits de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om de in het bovenstaande citaat vermelde redenen geenszins aanvaardt dat de voorgelegde stukken toelaten vast te stellen dat verzoekster effectief medische bijstand heeft ontvangen van het UNRWA in Libanon.

Tot slot is de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

Tweede middelonderdeel

4. Een persoon die nooit in het werkgebied van het UNRWA heeft verbleven of die voor zijn vertrek naar België langdurig in een land heeft verbleven dat geen deel uitmaakt van het UNRWA-werkgebied, valt derhalve niet onder de toepassing van artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag. Anders dan verzoekster voorhoudt, begaat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dan ook geen “onrechtmatig verzuim om de ‘beëindiging’ van de bijstand van de UNRWA te onderzoeken” door artikel 1, D, van het vluchtelingenverdrag niet van toepassing te achten op verzoekster die niet aantoont in UNRWA-gebied te hebben verbleven en er daadwerkelijke bijstand te hebben genoten en wiens ouders reeds sinds 2012 in de Verenigde Arabische Emiraten verbleven, waar verzoekster ook geboren is. In het licht hiervan is de volgens verzoekster vereiste “toetsing of het vandaag de dag materieel en objectief mogelijk is dat de staatloze verzoekster terugkeert naar Libanon” niet relevant.

Conclusie

5. Het eerste middel is in zijn beide onderdelen kennelijk ongegrond.

Tweede middel

Eerste middelonderdeel

6. Artikel 1, A, 2, van het vluchtelingenverdrag bepaalt dat voor de toepassing van dit verdrag als “vluchteling” geldt elke persoon “[d]ie, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term ‘het land waarvan hij de nationaliteit bezit’ elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door

gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Het loutere feit (om administratieve redenen) niet te kunnen terugkeren naar het land van herkomst of van gewoonlijk verblijf, zonder te voldoen aan de voorwaarde van een gegronde vrees om één van de in artikel 1, A, 2, van het vluchtelingenverdrag opgenomen gronden, volstaat dus niet om te kunnen worden erkend als vluchteling. Verzoeksters kritiek faalt naar recht.

Tweede middelonderdeel

7. Verzoekster heeft zich voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beroepen op de onmogelijkheid om terug te keren naar haar land van gewoonlijk verblijf, de Verenigde Arabische Emiraten, omdat haar vader er ingevolge het verlies van zijn werk geen verblijfsrecht meer zou hebben.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen overweegt dienaangaande:

“In zoverre verzoekster teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen zich beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Zij toont niet aan dat zij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er in dit verband nogmaals op dat het loutere gegeven dat verzoekster momenteel niet kan terugkeren naar de Verenigde Arabische Emiraten, haar land van gewoonlijk verblijf, aangezien zij niet over de nodige documenten beschikt om toegang te krijgen tot het grondgebied, niet volstaat om de toekenning van een internationale beschermingsstatus te rechtvaardigen. De feitelijke onmogelijkheid om terug te keren naar de Verenigde Arabische Emiraten of de administratiefrechtelijke problemen die een terugkeer beletten, houden immers geen verband met één van de vijf hoger genoemde criteria van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch met de bepalingen van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon. Zij maakt immers geen gewag van persoonlijke problemen die zij de laatste jaren in de Verenigde Arabische Emiraten zou hebben gekend.

Wat betreft de door verzoekster aangehaalde vrees om in geval van terugkeer naar de Verenigde Arabische Emiraten onderworpen te zullen worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat zij niet beschikt over een legale verblijfstitel, merkt de commissaris-generaal in de bestreden beslissing nog terecht op dat een staatloze verzoek(st)er die de levensomstandigheden aanhaalt van vreemdelingen die illegaal

verblijven in zijn/haar land van gewoonlijk verblijf waartoe hij/zij zelf geen toegang meer heeft, in werkelijkheid aan de asielinstanties vraagt om zich uit te spreken over een hypothetische situatie aangezien de terugkeer en bijgevolg ook de levensomstandigheden die verband houden met een eventuele terugkeer louter denkbeeldig zijn. De Raad benadrukt in dit verband nogmaals dat verzoekster zich momenteel niet in de mogelijkheid bevindt om vrijwillig naar de Verenigde Arabische Emiraten terug te reizen aangezien hij niet langer beschikt over verblijfsdocumenten die haar toelaten het grondgebied te betreden en wijst erop dat verzoekster, zonder toestemming van de Verenigde Arabische Emiraten, evenmin gedwongen kan worden teruggeleid naar de Verenigde Arabische Emiraten, een land waarvan zij niet de nationaliteit heeft en, ingevolge de daar geldende (im)migratiewetgeving, niet voldoet aan de voorwaarden om toegang te krijgen tot het grondgebied. Anderzijds werd hoger reeds opgemerkt dat verzoekster op generlei wijze *in concreto* aannemelijk maakt dat zij haar verblijfsvergunning niet zou kunnen hernieuwen – nu deze op het werk van haar vader en diens verblijfsvergunning is gebaseerd en haar vader momenteel nog een job heeft en over een geldige verblijfstitel beschikt [...] – en alsnog een legaal verblijf in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen bekomen.

Aangezien met andere woorden in het ene geval een terugkeer onmogelijk (in geval van een gedwongen terugkeer) of hypothetisch (in geval van een vrijwillige terugkeer) is, en verzoekster in het andere geval, mits zij haar verblijfsrecht in de Verenigde Arabische Emiraten zou kunnen hernieuwen op basis van het werk en de verblijfsvergunning van haar vader, op legale wijze kan terugkeren naar haar land van gewoonlijk verblijf, kan aldus in geen enkele hypothese worden gesteld dat verzoekster in de Verenigde Arabische Emiraten in illegaal verblijf riskeert terecht te komen, hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat zij de levensomstandigheden die zij vreest in geval van een illegale terugkeer dus niet zal ondergaan.”

Met de beoordeling dat het niet kunnen terugkeren naar het land van gewoonlijk verblijf geen verband houdt met de criteria om te worden erkend als vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen en dat verzoekster niet concreet aantoont bij een terugkeer te zullen worden onderworpen aan een onmenselijke en vernederende behandeling omdat zij niet beschikt over een legale verblijfstitel, schendt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest niet.

Conclusie

8. Het tweede middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Derde middel

Eerste middelonderdeel

9. Met het bestreden arrest wordt enkel uitspraak gedaan over een door verzoekster ingediend verzoek om internationale bescherming. Daargelaten de vraag naar de rechtstreekse werking van artikel 3 van het Internationaal Verdrag betreffende de Rechten van het Kind, kan de algemene bepaling dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat, geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing ten tijde van het bestreden arrest, in uitvoering van Europese regelgeving en van het vluchtelingenverdrag duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. De voorgehouden onmogelijkheid van toegang tot een bepaalde staat, waarmee in het bestreden arrest geen rekening zou zijn gehouden en waarop verzoekster zich steunt, valt daarop zich niet onder. Verzoeksters kritiek faalt derhalve naar recht.

Tweede middelonderdeel

10. Verzoekster werpt een “[g]ebrek aan formele en materiële motivering” op en verwijst daartoe uitsluitend naar de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’.

Noch de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur noch de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ zijn van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest, waarmee te dezen uitspraak met hervormingsbevoegdheid is gedaan.

Conclusie

11. Het derde middel is in zijn beide onderdelen, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

Vierde middel

12. Zoals reeds aangegeven, is de zorgvuldigheidsplicht als algemeen beginsel van beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op jurisdictionele beslissingen zoals het bestreden arrest.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schendt het recht van verdediging niet door te oordelen dat uit stukken uit 2013 betreffende verzoeksters broers en zussen niet kan worden afgeleid dat verzoekster, die geboren is in 2015, medische bijstand (vaccinatie) door het UNRWA genoot. Hij is niet verplicht zijn voorgenomen beoordeling van een door verzoekster bijgebracht stuk voor te leggen aan verzoekster alvorens er effectief uitspraak over te doen.

13. Het vierde middel is, voor zover ontvankelijk, kennelijk ongegrond.

B E S L U I T :

1. Het cassatieberoep is niet toelaatbaar.

2. Verzoekster wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op een rolrecht van 200 euro.

Deze beschikking is, na beraad, uitgesproken te Brussel op zestien juli tweeduizend zesentwintig, door:

Carlo Adams,	kamervoorzitter,
bijgestaan door	
Bryan Geerts,	toegevoegd griffier.
De griffier	De voorzitter

Bryan Geerts

Carlo Adams